

A movie poster for 'Ultima: Poslední'. The background is a misty, mountainous landscape. In the center, a light-colored dog sits on a rock, looking upwards. A small, grey rabbit with large ears sits in front of the dog, also looking upwards. The title 'ULTIMA' is written in large, golden, stylized letters at the top, with 'POSLEDNÍ' in smaller letters below it. The name 'KATHERINE APPLGATE' is at the bottom in golden letters. The publisher's name 'Albatros' is at the very bottom.

ULTIMA

POSLEDNÍ

KATHERINE APPLGATE

Albatros

Ultima: Poslední

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Katherine Applegate

Ultima: Poslední – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ULTIMA

POSLEDNÍ

Přeložil Petr Eliáš

Endling, The Last

The Endling #1: The Last

Text Copyright © 2018 by Katherine Applegate

Originally published by HarperCollins

Published by arrangement with Pippin Properties, Inc. through Rights People, London.

Cover © 2018 by Max Kostenko

Translation © Petr Eliáš, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-00-06816-9

ISBN e-knihy 978-80-00-06941-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06942-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06940-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ULTIMA POSLEDNÍ

KATHERINE APPLGATE

Albatros

Michaelovi

V přírodě nic neexistuje osamoceně.
Rachel Carsonová, *Tiché jaro*, 1962

ultimus

(lat.), žen. ultima

1. poslední žijící příslušník určitého živočišného druhu
2. (knižně) kdo se pouští do předem prohrané bitvy, pošetilec

Oficiální císařský lexikon Jeho Veličenstva, císaře Murdana, 3. vydání

ČÁST PRVNÍ
KONEC ZAČÍNÁ

1.

ULTIMA

Už dávno předtím, než jsem to slovo poprvé zaslechla, jsem si zvykla být poslední.

Byla jsem skrček, nejmladší a mnohem menší než všech mých sedm bratrů a sester, což znamenalo, že se na mě s jídlem, pitím a taky ochranou dostalo vždycky až naposledy.

Měla jsem ve smečce to nejnižší postavení, a tak jsem svoje místo přijala a ani jsem nereptala – a když, tak jen trochu.

Možná to vlastně bylo spravedlivé. Měla jsem spoustu chyb, aspoň mi to často říkali.

Na to, abych byla chytrá, jsem byla ještě moc mladá, a na to, abych byla užitečná, zase moc malá.

Nohy jsem měla velké a neohrabané. Pletly se mi, když jsem utíkala.

Srst jsem měla zanedbanou a způsobu ostudné. Jednou jsem sežrala celou kýtu z parožnatce, ještě než na mě přišla řada.

Byla jsem trestuhodně zvědavá. Dívala jsem se moc daleko a divila se zbytečně často.

Zkrátka jsem kolosálně selhávala v tom jediném, co se ode mě v životě čekalo, tedy tiše přežívat jako všichni dairnové.

Za těch časů by se vám daleko spíš povedlo pohladit si jedno-rožce než zahlédnout dairna.

Vůdce naší smečky Dalynťor měl bílou mordou a byl už celý vetčný a rád vyprávěl o dobách, kdy naši předkové po stovkách putovali pláněmi Nedarry. Večer se všichni z každé rodiny sesedli k sobě a chystali si divokou trávu a bobule a tu a tam i nějakého toho jezevce nebo tetřívka.

Ale to už bylo všechno dávno. Teď nás v našem koutě světa zbývala jen hrstka, jediná smečka čtyř rodin, choulících se k sobě jako myšata.

Schovávali jsme se před lidmi, protože nebylo nepředvídatelnějších predátorů.

Schovávali jsme se před sluncem.

Povídalo se, že kdesi daleko v horských jeskyních nebo na odlehlých ostrovech žijí další dairnové. Taky se povídalo, že podobné zprávy jsou jen báchorky vybájené z pomýlených nadějí. Mnozí si dairny pletli se psy. Jsme si ostatně v lecčem podobní.

Psi však nemají palec proti ostatním prstům. Neumějí chodit vzpřímeně. Nedokážou přeskakovat ze stromu na strom. A nemluví lidskou řečí.

A taky – odpusťte mi mou prostořekost – to nejsou ty nejostřejší drápky na tlapě, jestli mi rozumíš.

Jestli nás někde bylo víc, nebo ne, tedy najisto nevím, ale Dalyntor se na každý pád bál, že bude brzy po nás, že nás vybijí pro naši teplou a hedvábně jemnou srst.

Jako tuleně karlisiánské, které lidé lovili tak urputně, že žádní nezbyli.

Nebo jako marloty červené, které vyhubila nemoc.

Nebo jako ziguíny modročelé, kteří vymřeli, když jejich území zpustořila Dávná válka.

Způsobů, jak navždycky sejít ze světa, byla zkrátka spousta.

Nechtělo se nám věřit, že jsou naše dny sečteny. Ale jedno jsme věděli: kdysi nás bývalo hodně, teď nás zbývalo jen pár.

Mí rodiče se obávali, že kdyby dořlo na nejhorřší, umřela bych z naší rodiny první, a zároveň věděli, že to nejhorřší se rychle blíží.

Byla jsem malá. A v mnoha ohledech nedostatečná.

Ale věděla jsem, že dovedu být statečná. Nebála jsem se, že umřu jako první.

Jen jsem nechtěla zůstat ze všech poslední.

Nechtěla jsem být *ultima*.

2.

NÁVŠTĚVA NETOCHMÝRŮ

Začátek našeho konce přišel nedávno, v den, kdy nás navštívili netochmýři.

Bylo chvíli po poledni, když jsem je poprvé zaslechla. Po špičkách jsem se propížíla kolem spící rodiny, která v jednom chumlu vypadala jako velké zvíře.

Dairnové nejsou od přírody noční stvoření, ale my už se ven odvažovali jen dlouho po západu slunce. Báli jsme se bardálů, velkých kočkovitých šelem, které lovily v noci. Ale ještě víc jsme se báli pytláků a vojáků nedarrského vládce Murdana.

Přece jsem byla neklidná. A určitě jsem něco slyšela, hned za dveřmi: šumění vzduchu pod silnými, a přesto křehkými křídly.

Má sestra Lira zívla a otevřela oko. „Mám hlad, že bych klidně snědla i tebe, Byx,“ zamumlala.

„Na to je moc hubená,“ ozval se můj nestarší bratr Avar.

Nic jsem na jejich škádlení nedala. Byla jsem zvyklá si svých sourozenců nevšímat.

Stálo mě určitou námahu protáhnout se dveřmi našeho nejnovějšího přechodného domova. Opuštěný čmeloudí úl připomínal obří vosí hnízdo spadlé na zem. Vypadal jako plástek, díry měl velké jako balvany a ve světle se leskl jako surový med, ale na dotek byl tvrdý jako kámen. Táta říkal, že ze sopečného popela, síry, písku a pryskyřice ze stromu jménem bula.

Dřív si dairnové stavěli na pláních kruhová tábořiště, nebo když putovali lesem, tak si budovali hnízda ve větvích. S tím jsme přestali.

Přestali jsme i se spoustou jiných věcí. Aspoň tak nám to vyprávěl Dalyntor, náš učitel a pamětník naší historie. Naznačil toho ještě mnohem víc, ale některé kapitoly z dairnských dějin byly pro mladá ouška příliš drsné.

Hnízda byla ve větvích příliš vidět a snadno se dala sestřelit. Naučili jsme se přesouvat z místa na místo, schovávat se v jeskyních nebo roklinách a zalézat do spletitého ostružiní hluboko v lese. Nezanechávali jsme po sobě stopy ani zbytky hnízd či tábořišť. Spali jsme pod převisy, na odlehlých plážích nebo v opuštěných příbytcích. Naše malá smečka jednou nocovala ve velké lovecké chatě.

Tak blízko jako tehdy jsem se k lidem nikdy nedostala. Lidé byli vedle dairnů, bardálů, nautitů, terramantů a raptodontů jedním ze šesti vládnoucích druhů, které se kdysi považova-

ly za nejmocnější v zemi. Jenže teď všechny ovládal despota Murdano, dokonce i lidi.

Potkala jsem jen dva další vládnoucí druhy. Cítila jsem pach bardálů, obrovských ladných koček, které se plíží tou nejčernější nocí. (Nikdy přitom nejsou slyšet.) A viděla jsem raptodonty, vládce vzduchu, jak vykrajují oblouky v mracích.

Nautita jsem nikdy ani nezahlédla.

Nikdy jsem (naštěstí) neviděla hejno terramantů.

A člověka taky ne.

Přece jsem o lidech leccos věděla. Dalyntor o nich nás mladé učil a kreslil nám jejich postavičky na uschlé pláňové listy. Od něj vím, že lidé mají dvě oči, nos a ústa plná tupých zubů. Dozvěděla jsem se, že jsou vyšší než my dairnové, ale jen o chlup. Naučila jsem se toho hodně o jejich zvyklostech, jak se oblékají, jak si staví vesnice a města, o jejich kultuře, zbraních a jazycích, nebo třeba jak měří čas a vzdálenost.

A hlavně vím, že se jim nikdy nedá věřit a vždycky je potřeba se před nimi mít na pozoru.

Vylezla jsem ze čmeloudího úlu do prudkého slunce. Ten zvuk se blížil, a pak jsem je zahlédla nad úlem. Netochmýří!

Byli čtyři, tak na tři ocasy širocí a skoro stejně dlouzí. Měli mihotavá křídla, která z paprsků prodlávajících se mezi stromy splétala duhu. Nejspíš si mysleli, že tu ještě pořád jsou čmeloudi, mají totiž tuze rádi med a jsou to mazaní zloději.

Sice docela foukalo, ale oni se bez obtíží udrželi na jednom místě jako obrovští kolibříci.

„Byx.“ Ten hlas byl měkký a zněl napůl ustaraně a napůl káravě. Obrátila jsem se a zjistila jsem, že za mnou stojí máma. Vypadala unaveně, zlatou srst měla zacuchanou a ocas svěšený.

„Netochmýři, Majo!“ zašeptala jsem.

Podívala se jejich směrem. „Jsou překrásní. Asi míří na sever, mají teď velké stěhování.“

„Já bych tak ráda letěla s nimi.“

„Já vím, že tenhle náš život je někdy těžký.“ Pohládila mě po zádech. „Zvlášť pro vás maličké.“

„Já nejsem malička.“

Máma do mě šťouchla nosem. „To je pravda, úplně malička už nejsi.“

Vzdechla jsem a opřela se o ni. Byla teplá a bezpečná jako prosluněný pelíšek.

„Nudím se, Majo. Chtěla bych si hrát. Honit si ocásek. Učit se nové věci. Chci podnikat dobrodružství a být statečná.“

„Za statečností se nemusíš hnát,“ odvětila něžně. „Ani trochu.“

„Velcí mi říkají skrčku. A prtě,“ zaskučela jsem. „Prý se moc vyptávám.“ Docela mě bavilo takhle se politovat. „Nemám se ráda.“

„Byx,“ okřikla mě máma. „To už nikdy neříkej. Na celém širém světě není nikdo jiný jako ty. A já mám ty tvoje otázky ráda. Takhle se přece učíme.“ Odmlčela se. „Něco ti povím. Něco, co ostatní mláďata ještě nevědí.“

Uši mi vystřelily vzhůru.

„Dospělí měli včera zasedání. Se západem slunce vyrazíme na sever, jako netochmýři. Myxo nás povede. Říkala, že na jihu už jsme se nahledali dost.“

Myxo byla naše stopařka. Měla ten nejcitlivější nos a nejlepší instinkty z celé smečky a vydávala se na dlouhé výpravy, aby našla další dairny. Sice jsme tu a tam zaslechli zvěsti, že někdo nějaké viděl, ale nikdy z toho nic nebylo. Naše tlupa už měla jen devětadvacet členů.

„Bude to velká cesta,“ vysvětlovala máma. „Takové naše stěhování. Budeme hledat První kolonii.“

„Ale Dalyntor nám říkal, že už je dávno po nich.“ Vzpomněla jsem si, jak nás učil o První kolonii, původní skupině dairnů, která do Nedarry přišla před dávnými časy. Museli jsme se o nich nazpaměť naučit básničku – strašně dlouhou.

Z celé naší rodiny se učím nejradši, ale i já musím uznat, že druhou takhle nudnou básničku nejspíš svět neviděl:

*Zpívej, barde, o předcích odvážných,
co přešli hory samý led a sních,
co přeplavali moře severní
na ostrov, o němž každý dairn si sní.*

Zbytek jsem zapomněla. Kdyby nám Dalyntor nedovolil, abychom si u jeho recitování kreslili mapy, usnula bych jako špalek. Ostatní to většinou nevydrželi.

„Majo?“ ozvala jsem se. „Ty si opravdu myslíš, že na severu pořád ještě je kolonie?“

Máma se zahleděla přes louku do tmavého, větrem zmítaného lesa, ale neodpověděla. „Nemožné to není,“ řekla nakonec.

Dairnové nelžou. Nemělo by to smysl, protože my každou nepravdu hned poznáme, ať už ji vysloví někdo z nás, nebo někdo jiný.

Tuhle schopnost žádný jiný druh nemá. Dalyntor jí často říkal „danajský dar“. Nikdy jsem nevěděla, co tím myslí.

Sice nikdy nelžeme, ale někdy aspoň... doufáme.

„Ale ty si myslíš, že není?“ naléhala jsem, i když jsem odpověď dopředu znala.

„Ne, moje milá,“ odpověděla skoro šeptem. „Ale třeba se pletu.“

„Určitě se pleteš. Vsadím se, že najdeme stovky dairnů. Možná tisíce!“ Zarazila jsem se. „Doufat se smí, vid?“

„Doufat se dokonce musí, Byx,“ odvětila máma. „Ledaže by to bylo proti pravdě.“ Znovu do mě štouchla nosem. „A teď upaluj zpátky do pelechu. V noci nás čeká dlouhý pochod.“

Netochmýři nám pořád kroužili nad hlavou, klesali a vznášeli se těsně mimo náš dosah. „Ještě pár minut, Majo,“ zaprosila jsem. „Jsou hrozně krásní.“

„Ale nebuď tu dlouho,“ řekla. „A žádné průzkumy.“ Obrátila se, ale pak zaváhala. „Mám tě moc ráda, maličká. Nikdy na te nezapomeň.“

„Já tě mám taky moc ráda, Majo.“

Trvalo dlouho, než netochmýři odletěli. Možná je překvapilo, že narazili na dairny. Anebo si třeba jen vychutnávali teplý vzduch, který stoupal ze sluncem vyhřátého úlu.

Když jsem se obrátila ke vchodu, mou pozornost upoutalo něco zvláštního, co jsem si nedokázala úplně zařadit.

Nebyl to ani zvuk, ani pach.

Spíš takové tušení.

Popošla jsem pár kroků k mýtině, za níž se tyčila temná hradba stromů. Za nimi se rozkládalo moře.

Probírala jsem se pachy, které přinášel vítr. Vzduch byl plný příběhů.

Co to cítím? Že by stromolišku? Brindaleta? Vítr pořád měnil směr, tak to bylo těžko poznat.

Les na mě volal, mlčky, ale naléhavě, nabádal mě, abych šla blíž. Mezi stromy se vinuly zlaté stužky světla. Za dne jsem tam nikdy nebyla, jen v noci.

Kdepak, řekla jsem si. Měli jsme zákaz opouštět smečku, zvlášť přes den, a už vůbec bez dovolení.

A tak jsem ji neopustila – tedy aspoň ne moc.

Už dřív jsem se odvážila k potoku plnému zelených bublinek. Vyhledala jsem společnost laskavé veverky zebří a jejich mladých. Včera jsem byla u trsu krásně kvetoucích hvězdic, voňavých po šalvěji a moři. Bylo to krásné místo na prohánění ocásku.

Nikdy jsem se nehnala do nebezpečí. Neodvažovala jsem se moc daleko. Ale jak se mám něco dozvědět o světě, když ho nikdy neuvidím?

Věděla jsem, že bych neměla nikam chodit. Ale než půjdeme, než se vydáme na cestu na další temné místo, bylo by přece úžasné vidět moře, aspoň jednou za světla. Viděla jsem ho zatím jen při svitu hvězd.

Máma už byla zpátky v pelechu. Zkontrolovala jsem zesilující vítr: žádné nebezpečí.

Mýtinu přeběhnu za pár minut, poběžím po všech čtyřech. Dalších pár minut, než překonám tu děsivou, ale lákavou hradbu stromů.

Jen na chvíličku, říkala jsem si. Jen zahlédnout slunce tančit na vodě.

Chvíličku nebo dvě a pak se vrátím, nikdo si ani nevšimne, že jsem byla pryč.

3.

VESLICE

Vyběhla jsem z vysokého lesa na klikatou stezku. Stromy se od okraje útesu držely v uctivé vzdálenosti, jako by se bály výšek.

Tráva byla suchá a teplá, skoro křehká. Na dotek byla úplně jiná než v noci, kdy studila a byla celá zmáčená rosou.

Narazila jsem na zbytky nějaké staré budovy, zavalité a rozpadlé. Nejspíš nějaká strážní věž. Dalyntor nám o lidských příbytcích vyprávěl. Některé jsou prý mimořádné. A některé zase mimořádně ošklivé.

Vyšplhala jsem po velkých, nahrubo otesaných kamenech, které tvořily jednoduché schody. Ocitla jsem se na břechtanem obrostlé plošině, kde kdysi nepochybně stávali lučištníci.

A najednou jsem ho měla přímo před sebou: moře.

Bylo úplně jiné, než jak jsem si ho představovala.

Tohle nebylo klidné zvlněné jezero. Ani potok, který zurčel jako písnička. Moře se táhlo do dálky, bylo velkolepé a neko-

nečné jako obloha. K pobřeží maširovala armáda vln a divoce se tříštila ve sprškách bílé mlhy. Černé skály protkané stříbrnými žilkami probodávaly hladinu jako lesknoucí se meče. Slyšela jsem, že se jim říká Žraločí zuby.

Hřmot a lomoz příboje byl ohlušující. Jako bych se topila v záplavě hutných a tajemných pachů.

Vítr zesílil, připlácl mi uši k hlavě a pálil mě v očích. Podívala jsem se na nebe a zjistila, že se ke mně blíží stěna ocelově šedých mraků. Přicházela bouřka.

Po pravé straně se útes stácel ve vysokém oblouku, jen rozeklaná skála obléhaná neústupnými vlnami. Po levé straně oblouk končil úzkým skalnatým výběžkem. Na samém konci tohoto svažujícího se poloostrova rostl pokroucený, úplně holý strom.

Vtom jsem si všimla veslice a jejího jediného pasažéra.

Na pohled loďka nebyla nic zvláštního, vypadala spíš jako hračka, jak se tak pohupovala na šedo zelených vlnách. Každá z nich ji donesla o kousek blíž k útesům. Jestli – nebo až – do nich narazí, rozbije ji to na třísky.

Musela jsem přimhouřit oči, abych si byla jistá, že v loďce někdo sedí. Zalitovala jsem, že to zvíře necítím, protože čich je pro nás daleko přesnější než zrak. Když jsem se pokusila rozplést složité pachy ve vzduchu, cítila jsem jen moře.

Nicméně dole v té loďce něco bylo. Něco malého hnědého, co se marně snažilo veslovat.

Že by...? Byla jsem si skoro jistá. Byl to vobík!

„Co dělá vobík v loďce?“ zeptala jsem se nazdařbůh.

Hluk příboje byl silný, ale měla jsem dojem, že i přes něj jsem zaslechla slabé, ale zoufalé volání o pomoc.

Dávalo to smysl. Sice jsem nedokázala přesně určit, kdo v maličkém plavidle sedí, ale jisté bylo, že ten vobík nebo co byl odsouzen k záhubě.

4.

PROSBA O POMOC

Vtom hrozivý vodní spár zvedl loďku do výšky, načež drobným plavidlem a jeho ještě drobnější posádkou mrštil k vysokému útesu.

Zatajila jsem dech. Nechtěla jsem to vidět. Nechtěla jsem to vědět. To stvoření dělily od smrti vteřiny.

K mému úleku totéž moře, které hnalo člun kupředu, na okamžik dalo najevo slitování a stáhlo jej zpátky, pryč od skal.

Ale ne dost daleko. Úleva bude krátká. Ještě tak jedna dvě vlny, možná tři, a vobík – už jsem si byla jistá, že je to on – se zabije.

Jednou, to jsem byla ještě hodně malá, nám máma z vobíka udělala večeri. Už moc dlouho jsme se živili trávou a larvami a tohle bylo první maso po dlouhé době. Kdybychom tehdy neměli takový hlad, určitě by nám tak nechutnalo, ale i teď se mi při té vzpomínce sbíhaly sliny.

Ale i přesto, že vobík může být neuspokojivým, leč zdravým obohacením jinak jednotvárného jídelníčku, nemyslela jsem na to, že bych ho snědla. Nepřála jsem si jeho smrt. (Popravdě jsem byla nanicovatý a měkkosrdcatý lovec. Vlastně jsem nikdy nic pořádného nezabila, jen pár brouků.) S úžasem jsem si uvědomila, že má hlava už promýšlí jeho záchranu, zkoumá úhly, počítá klesání a odhaduje váhu toho malého stvoření.

Jak jsem tak počítala, vobík se na mě zoufale podíval a tlamička se mu hýbala.

Zaslechla jsem slabé: „Pomoc!“ Nebo jsem si ten zvuk možná jen představila, ale i bez špetky fantazie jsem viděla jeho strach a horečně mávající tlapky.

„To nejde,“ řekla jsem a ta slova se mi vrátila s větrem jako suché listy.

Mohla bych použít tenké blány, které používáme na krátké přelety. Když budu mít štěstí a skvěle to načasuju, třeba se mi podaří vobíka zachytit.

Ale na to, abych ho někam odnesla, bych potřebovala zázrak. Aspoň kousek. Aspoň pár metrů. Jen aby...

Oceán se stáhl zpět a odhalil v trhlině mezi skalami úzký pruh písku.

Ne, to nepůjde načasovat.

Vobík se na mě díval a cosi volal. Prosil o život.

Náš táta míval takové pořekadlo: „Dvakrát měř, jednou řež.“ Říkával mi ho často a znamenalo, že si mám všechno pořádně rozmyslet.

A tak jsem rozmýšlela.

Na jednu stranu dost možná umřu.

Na druhou stranu bych měla úžasnou historku k ohni. Bratři a sestry by koukali!

Na třetí stranu – ale to už jsem se zarazila.

Nechala jsem se vobíkovou situací tak pohltit, že jsem si nejdřív vůbec nevšimla příliš sladkého pachu ochočených psů, po němž následoval nezaměnitelný puch koní.

Pak jsem ucítila třetí pach, nový a neznámý.

Neznámý, ale nikoli nerozpoznatelný.

Jen jeden druh cestoval v doprovodu koní a psů.

Polštářky na tlapkách se mi rozehvěly klapotem kopyt. Obrátila jsem se ke stromům a viděla, jak k nebi vylétlo hejno vyplašených ptáků.

Jak jsem si mohla nevšimnout tak jasných pachů? Že by za to mohl mokrá les, divoký vítr nebo rozptýlení v podobě topícího se vobíka?

Zaslechla jsem varovný pokřik, pronikavé zavytí, kterým se upozorňujeme na nebezpečí.

Zvláštní, nepocházel od dairna. Neměl tu správnou výšku. Byl to snad lidský zvuk?

Nahusto rostlé stromy se rozestoupily, jako když drápem rozsekneš kůži. Za mnou se objevili koně. A na koních sedělo něco, co museli být lidé.

Byli působiví, ruce a nohy měli silnější, než jsem čekala, a jejich křik byl děsivější.

Možná to byli Murdanovi vojáci.

Vybavila se mi rýmovačka, kterou nás naučil Dalyntor: „Jakmile uvidíš bílou a rudou, utíkej, dairne, sic po tobě půjdou!“

Oblečení těch lidí bylo nesourodé a mělo převážně šedou nebo hnědou barvu. Každý měli jinou zbraň. Dva koně nesli místo lidí štosy kožešin a kůží.

Pytláci.

Stejný hlas, který předtím upozorňoval na nebezpečí, teď křičel: „Ne! Ne! Nezabíjet!“

Vůdce pytláků měl v levé ruce velký luk a jel na mohutném černobílém koni. Oba, on i to zvíře, hleděli na mě a v očích měli mou smrt.

Muž pravou rukou vytáhl z toulce šíp. Než jsem stihla mrknout, přiložil ho na tětívu.

„Ne!“ vyjekla jsem.

Srdce mi bušilo jako šílené, pravidelný tlukot byl ten tam.

S hrůzou jsem se dívala, jak muž zaťal svaly a napjal tětívu.

Oči upíral přímo na mě.

Viděla jsem jen lesklou špičku šípu. Prsty pouštějí. Tětíva povoluje.

A pak jsem skočila.

5.

ZÁCHRANA NA MOŘI

Dairnové neumějí létat.

Umíme se klouzat vzduchem, ale gravitaci nepřemůžeme. Dokážeme ji jen změkčit a proměnit prudký pád v pozvolné klesání.

Rozpřáhla jsem přední tlapy a roztáhla blány. Všemi deseti centimetry smrtících drápů na zadních nohou jsem se zabořila do drolicího se kamene, odrazila se a vrhla se k převalujícím se mrakům.

Šípy prořezávaly vzduch jako smrtící kapky deště.

Chytila jsem vítr.

Špička žraloucího zubu ostrá jako nůž mi pohladila ocas právě ve chvíli, kdy mě bouřlivý vítr nabral a zvedl.

Na okraji útesu se vzpínali a ržáli udýchaní koně. Viděla jsem, jak na mě rozzuřeně shlížejí lidské obličej. Tvrdé zkušené oči odhadovaly, kudy poletím.

Kolem mě prolétl šíp, rychlejší než raptodont při útoku. Minul mě tak těsně, že jsem viděla barvu pírek, ozdoby namalované na dřívku i trojhrannou špici. A taky tenké vlákno, na kterém by si mě přitáhli nazpátek.

Pytlácký šíp.

Pustila jsem vzduch z blan pryč, abych nabrala rychlost, i když jsem riskovala, že ztratím výšku.

Hluboko pode mnou a daleko přede mnou stál ve své loďce vobík a mával, pusu měl otevřenou a oči vykulené.

Loďka stoupala na zatím nejvyšší vlně. Stočila jsem se doleva a namířila si to na ten pohyblivý cíl.

Najednou jsem daleko silněji vnímala, jak se čas a vzdálenost krátí, protože loďka narazila do černé skály a rozbila se na kusy.

Vobík vykřikl. Tentokrát jsem ho slyšela bez obtíží.

Vyskočil vzhůru. Nebyl to žádný velký skok – vobíci jsou podsaditá stvoření –, ale stačil.

Možná.

Plachtila jsem rychleji než kdy dřív. Mezi námi prolétl šíp. Protáhla jsem se pod vlascem, ale vobík už začínal klesat.

Ještě jsem upustila vzduch a letěla jako blesk.

Vobík se ke mně zoufale natáhl.

„Tady!“ vyjekl.

Zachytila jsem tlapku.

Jeho váha měla stejný účinek, jako bych narazila do zdi. Dairnové nedokážou plachtit s ničím těžkým.

Překotila jsem se ve vzduchu, zavravorala a padala. Ale setrvačnost nás nesla dál, moře ustupovalo a před námi se objevil úzký klín písku vražený do skály.

V jednom chumlu jsme prolétli zpěněnou vlnou, která nás oba zachytila a tahala nás za nohy, jako by nás chtěla pohltit a odnést do hlubin.

Ale jednou tlapou jsem se kdovíjak zapřela do mokrého písku. Pak ještě druhou a ke svému údivu jsem zjistila, že pořád držím vobíka za tlapku a on mě.

Zavravorala jsem a upadli jsme do vln. Nasála jsem do plic slanou vodu a rozkašlala se.

Napadlo mě, že možná umřu.

Říkala jsem si, jestli se na mě naši budou zlobit, jestli umřu.

Vlny se rychle vracely a sbíraly sílu, aby nás mrštily na útes. Začaly na nás dopadat první macaté kapky deště.

„Lez!“ vyhrkla jsem. „Nahoru!“

Před námi se tyčila černá skála, která za okamžik bude pod vodou, ale my se horečně škrábali vzhůru, bojovali o každý úchyt, klouzali zpátky a otloukali si lokty i kolena.

Tlačila jsem vobíka před sebou, pryč od vody.

Okolo mě se rozstříkla vlna. Byla jsem proti její síle bezmocná. Zvedla mě a držela a já se marně snažila plavat, vůbec jsem nevěděla kam.

A je to.

Takhle skončí můj život.

Zalila mě pěna. Voda mi tekla do pusy a hrnula se do krku.

Ale pak jsem to ucítla.

Něco mě chytilo za srst na zátylku.

Byla to maličká tlapka, slabá, ale přesto mi pomohla získat chvíličku navíc.

Ve zlomku vteřiny jsem našla úchyt a hned potom i stupátko. Hrabala jsem rukama i nohama, celá vyděšená, nehleděla jsem na modřiny a škrábance, až se moje hlava konečně vynořila nad vodu.

Vzduch. Ano. Vzduch.

Lezla jsem dál. Jen kousek před sebou jsem měla vobíka.

„Pozor!“ křikl a do skály s rachotem narazil šíp. Minul mě tak těsně, že mi rozčísl chloupky na uchu.

Za pár vteřin už jsme se přehoupli přes okraj skalnatého výběžku a klouzali jsme na druhou stranu, kam na nás žádný šíp nemohl.

A nemohli sem za námi ani pytláci, museli by s koňmi sestoupit po drnovité stráni a přejít hlubokou průrvu.

Nebe osvítil blesk. Černé mraky se roztrhly a zalily nás ledovým deštěm.

Podívala jsem se na vobíka. Vobík se podíval na mě.

Oddechli jsme si.

6.

A TY JSI...?

„Má úcta,“ pronesl vobík. „Jste velmi laskavá, že jste mě zachránila.“ Vobíci jsou proslulí svou mimořádnou zdvořilostí.

Já na nějakou zdvořilost neměla ani pomyslení.

Byla jsem promočená, zmrzlá a celá jsem se klepala. A vůbec jsem neměla pocit, že bych byla v bezpečí.

Zavrtěla jsem hlavou. Snažila jsem se soustředit.

Útes. Pytláci. Šípy.

Můj otřesený mozek si přehrával podrobnosti toho zoufalého skoku. Měla jsem pocit, že ten výjev ve snu prožiju ještě mockrát, že se z něj budu v noci budít a celá zpocená lapat po dechu.

Liják nás dál smáčel a oblohou létaly blesky. Bouření moře zanikalo v rachotu hromů.

Zamrkala jsem, protože jsem měla vodu až v očích, a pořádně se na vobíka podívala. Byl malý, asi třikrát menší než

já, a vypadal legračně, obzvláště takhle zmoklý. Stříbřitě modrou srst měl ucouranou a všechny tři ocasy těž. Obrovské bílé oválné uši mu trčely z hlavy jako veliká křídla.

Všechno ostatní na něm bylo kulaté: kulatá hlava, kulaté vyduté břicho, kulaté oči, velké a lesklé jako ringle. Dokonce i tlapky – bílé stejně jako uši a čumák – měl kulaté jako květy leknínu. Spodní polovinou obličeje s černým čenichem, dlouhými fousky a vzhůru zakroucenou tlamou, která neustále vypadala pobaveně, připomínal lišku. Nízko na rozměrném břiše mu seděl kožený opasek. Na něm měl pověšený zadržovací váček.

„Musíme se schovat,“ prohlásil. „Kdyby se nás rozhodli pronásledovat.“

S povzdechem jsem donutila své tělo, ztěžklé a otupělé strachem, aby se zvedlo. Vobík měl pravdu. Nesmíme se zastavovat.

Slézali jsme po kamenech na písčnou pláž.

„Jdi vodou,“ řekla jsem. „Spláchne naše stopy.“ My dairnové jsme na zahlazování stop odborníci.

„Že jsem tak smělý... rád bych se zeptal, jestli máte nějaký plán.“

„Mám, vyhnout se šípům!“

Vobík zmlkl a svěsil hlavu. Připadala jsem si trochu provinile, a tak jsem dodala: „Pojďme k té břidlicové skále před námi. Tam naše stopy snad nebudou tak vidět. V místě, kde se útes zhroutil, vylezeme nahoru a dál půjdeme lesem. Musím se vrátit k rodině.“

„Nevidím, že by nás někdo sledoval.“

„A já nikoho necítím,“ odpověděla jsem a oddechovala. „Ale tenhle déšť taky tlumí zvuky i pachy. Musíme co nejrychleji odsud.“

„Jmenuji se Toby,“ řekl vobík. „Jsem vám nesmírně zavázán. A nechci vám být nijak na obtíž.“

„Pozdě,“ odpověděla jsem a jen napůl si přitom dělala legraci.

Připomněla jsem si, že vobík za ty pytláky vůbec nemohl.

Na druhou stranu udělal všechno pro to, aby narazil s lodkou do skály.

„Kde ses u všech prastarých vzal sám ve člunu?“ zeptala jsem se ho.

„Zajala mě pirátská loď.“

Zamrkala jsem. „Říkals –“

„Piráti,“ potvrdil mi vobík.

„A jak se takový vobík dostane k pirátům?“

„Obvyklým způsobem.“

„Obvyklým způsobem?“ podivila jsem se. „Jaký je prosím tě obvyklý způsob, jak někoho zajmou piráti?“

„Když vyrazíš na lov tečkoňů a máš jich plný člun, tak jsi pro ně moc zajímavá kořist,“ odpověděl Toby. „I piráti mají rádi grilované tečkoňe.“

„Opravdu?“

„To se ví! Mí bratři ještě stihli ze člunu vyskočit, ale já se zamotal do sítě a oni mě v tom nechali.“ Nevypadal, že by ho to nějak trápilo, ale když viděl můj nesouhlasně zamračený pohled, dodal: „Já jsem nemladší. Bratři mě často přehlédnou.“

Tak to máme něco společného.

Toby si mě prohlížel. Naklonil přitom hlavu na stranu tak, že se jí skoro dotkl ramene.

„Bylo by ode mě příliš nezdvořilé, kdybych se vás zeptal, jaký druh zvířete jste? Vypadáte jako pes, ale chodíte vzpřímeně a mluvíte –“

„Pes?“ zopakovala jsem po něm. „To si děláš legraci?“

„Tak co tedy jste?“

„Hladová, to zaprvé. A zmrzlá, to zadruhé. A taky mokrá.“

„Já mám taky hlad. A jsem vobík.“

„A já jsem dairn. Samozřejmě.“ Řekla jsem to se vší hrdostí, které jsem byla schopna.

Toby se zasmál vysokým švitořivým smíchem. Dokonce i smích je na vobících legrační. „Ano, a já jsem čtyřhlavý lesní skřítek.“ Přimhouřil oči. „Jste příbuzná vlků? Možná. Ale srst máte zlatavou, daleko jemnější než vlci. Hmm. Dovedete plachtit jako vakoveverka. Máte kapsu jako vačnatci. Máte ruce a na nich palce, ale místo nohou psí tlapy. Stojíte vzpřímeně a jste samice.“

„Děkuju, to bych si sama nevšimla.“

„Vaše vystupování má téměř lidské rysy.“ Toby mě cestou obcházel. „Na druhou stranu jsem před chvílí sám viděl, jak se vás lidé pokoušejí zabít.“ Hlava znovu na stranu. „Jenže lidi se zabíjejí i navzájem, to ví každý.“

„Jsem dairn,“ zopakovala jsem umíněně. „A ty jsi vobík. A aby bylo jasno, dairnové vobíky žerou.“